

Bosna i Hercegovina

Босна и Херцеговина

Sud Bosne i Hercegovine

Суд Босна и Херцеговина

Predmet broj: S1 2 K 038018 21 Kž 2

Datum donošenja: 10.05.2021. godine

Datum pismenog otpravka 20.05.2021. godine

Pred Apelacionim vijećem u sastavu:

sudija Staniša Gluhajić, predsjednik vijeća

sudija Mirko Božović, član vijeća

sudija Senadin Begtašević, član vijeća

PREDMET TUŽILAŠTVO BOSNE I HERCEGOVINE

protiv optuženih

OSMANA MEHMEDAGIĆA I MUHAMEDA PEKIĆA

DRUGOSTEPENA PRESUDA

Tužilac Tužilaštva Bosne i Hercegovine:

Oleg Čavka

Branioци optuženog Osmana Mehmedagića:

Nermin Mulalić i Senka Nožica

Branilac optuženog Muhameda Pekića:

Jesenka Rešidović

Sud Bosne i Hercegovine, Sarajevo, ul. Kraljice Jelene br. 88

Telefon: 033 707 100, 707 596; Fax: 033 707 225

U IME BOSNE I HERCEGOVINE!

Sud Bosne i Hercegovine, Odjel II za organizirani kriminal, privredni kriminal i korupciju, u vijeću Apelacionog odjeljenja, sastavljenom od sudije Staniše Gluhajića, kao predsjednika vijeća, te sudija Mirka Božovića i Senadina Begtaševića, kao članova vijeća, uz sudjelovanje pravnog savjetnika-asistenta Nedima Muminovića, kao zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženih Osmana Mehmedagića i Muhameda Pekića, optuženih zbog krivičnog djela Zloupotreba položaja ili ovlaštenja iz člana 220. stav 1. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine (KZ BiH), nakon održane javne sjednice pred ovim vijećem u smislu člana 304. Zakona o krivičnom postupku Bosne i Hercegovine (ZKP BiH), u prisustvu tužioca Tužilaštva Bosne i Hercegovine, Olega Čavke, optuženih Osmana Mehmedagića i Muhameda Pekića i njihovih branilaca, advokata Senke Nožice, Nermina Mulalića i Jesenke Rešidović, na osnovu odredbi članova 310 i 313. ZKP-a BiH, dana 10.05.2021. godine donio je sljedeću:

P R E S U D U

Odbija se, kao neosnovana, žalba Tužilaštva Bosne i Hercegovine, te potvrđuje presuda Suda Bosne i Hercegovine, broj S1 2 K 038018 20 K od 19.02.2021. godine.

O b r a z l o ž e n j e

I T O K P O S T U P K A

1. Presudom Suda Bosne i Hercegovine (Sud BiH/sud) S1 2 K 038018 20 K od 19.02.2021. godine, optuženi Osman Mehmedagić i Muhamed Pekić su oslobođeni od optužbe da su radnjama opisanim u izreci presude počinili krivično djelo Zloupotreba položaja ili ovlaštenja iz člana 220. stav 1. KZ BiH, a sve u vezi sa članom 53. istog Zakona.
2. Istom presudom, na osnovu člana 189. stav 1. Zakona o krivičnom postupku Bosne i Hercegovine, odlučeno je da troškovi krivičnog postupka padaju na teret budžetskih sredstava Suda.
3. Na osnovu člana 198. stav 3. Zakona o krivičnom postupku Bosne i Hercegovine, oštećena Mirela Bubalo je sa imovinsko-pravnim zahtjevom upućena na parnicu.

II ŽALBE I ODGOVOR NA ŽALBE

4. Protiv predmetne presude žalbu je izjavilo Tužilaštvo Bosne i Hercegovine (Tužilaštvo BiH/tužilaštvo) i to zbog bitne povrede krivičnog postupka iz člana 297. Zakona o krivičnom postupku BiH, pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja iz člana 299. Zakona o krivičnom postupku Bosne i Hercegovine, sa prijedlogom da Apelaciono vijeće Suda BiH presudu ukine i u ponovljenom postupku otkloni povrede koje su učinjene.
5. Branioци optuženog Osmana Mehmedagića, advokati Senka Nožica i Nermin Mulalić dostavili su odgovor na žalbu Tužilaštva BiH, sa prijedlogom da sud navedenu žalbu odbije kao neosnovanu.
6. Optuženi Osman Mehmedagić dostavio je odgovor na žalbu Tužilaštva BiH sa prijedlogom da sud istu odbije kao neosnovanu.
7. Branilac optuženog Muhameda Pekića, advokat Jesenka Rešidović, dostavila je odgovor na žalbu Tužilaštva BiH sa prijedlogom da se i ova žalba odbije kao neosnovana.

III SJEDNICA VIJEĆA

8. Na osnovu člana 304. Zakona o krivičnom postupku BiH, dana 10.05.2021. godine, održana je javna sjednica pred vijećem Apelacionog odjeljenja u prisustvu tužioca Tužilaštva BiH, Olega Čavke, optuženih Osmana Mehmedagića i Muhameda Pekića, te njihovih branilaca advokata Senke Nožice, Nermina Mulalića i Jesenke Rešidović.
9. Na navedenoj sjednici, tužilac je ukratko iznio sadržaj izjavljene žalbe, ostajući u cjelosti kod iste.
10. Branioци optuženih, advokati Senka Nožica, Nermin Mulalić i Jesenka Rešidović su ukratko iznijeli odgovore na žalbu sa identičnim prijedlozima-da sud istu odbije kao neosnovanu. Optuženi Osman Mehmedagić i Muhamed Pekić su se pridružili navodima svojih branilaca.

IV ŽALBENI NAVODI I NALAZI APELACIONOG VIJEĆA

(i) Opšta razmatranja

11. Prije obrazloženja za svaki istaknuti žalbeni prigovor, Apelaciono vijeće naglašava da je obaveza žalioca da u skladu sa odredbom iz člana 295. stav 1. tačke b) i c)

ZKP BiH, u žalbi navede kako pravni osnov za pobijanje presude, tako i obrazloženje kojim potkrepljuje osnovanost istaknutog prigovora.

12. Budući da Apelaciono vijeće na osnovu odredbe iz člana 306. ZKP BiH presudu ispituje samo u granicama žalbenih navoda, obaveza je podnosioca žalbe da žalbu sastavi tako da ista može poslužiti kao osnova za ispitivanje presude. U tom smislu, podnosilac žalbe mora konkretizovati žalbene osnove iz kojih pobija presudu, precizirati koji dio presude, dokaz ili postupak suda osporava, te navesti jasno i argumentovano obrazloženje kojim će potkrijepiti istaknuti prigovor.
13. Samo paušalno označavanje žalbenih osnova, jednako kao i ukazivanje na navodne nepravilnosti u toku prvostepenog postupka bez preciziranja na koji žalbeni osnov se podnosilac žalbe poziva, nije valjana osnova za ispitivanje prvostepene presude, zbog čega će Apelaciono vijeće neobrazložene i nejasne žalbene prigovore *prima facie* odbiti kao neosnovane.

V NAVODI ŽALBE TUŽILAŠTVA BOSNE I HERCEGOVINE

A) BITNE POVREDE ODREDBA KRIVIČNOG POSTUPKA

(i) Navodi žalbe žalbe Tužilaštva Bosne i Hercegovine

14. Tvrdnju da je došlo do bitnih povreda krivičnog postupka Tužilaštvo argumentuje tako što protivrječnost i nerazumljivost presude vidi u činjenici da je Sud optužene oslobodio na osnovu člana 284. tačka c) ZKP-a BiH, tj zbog neuspjelog dokazivanja da su isti počinili krivično djelo. Navedeno žalba dovodi u vezu sa izjavom sudije prilikom usmenog obrazlaganja presude a koja glasi: "Nije svaka zloupotreba krivično djelo." Tužilaštvo u žalbi navodi da ta izjava presudu čini nerazumljivom i samoj sebi proturječnom, jer je Sud prilikom izricanja presude obrazložio da opisana radnja nije krivično djelo, a istovremeno oslobodio optužene navodeći da nije dokazano počinjenje djela, što predstavlja bitnu povredu iz člana 297. stav 1. tačka k) ZKP-a BiH.
15. Sljedeća povreda koju u svojoj žalbi tužilaštvo navodi odnosi se na član 297. stav 2. ZKP BiH. Prema navodima žalbe, povreda se ogleda u tome što je sudija tražio izlaganje završne riječi od tužioca prije nego je zatvorio dokazni postupak, te je nakon intervencije tužioca situaciju prokomentarisao rečenicom: "Što ne mogu tih formalizama, eto dokazni postupak je završen." Tužilaštvo navodi da je podneskom od 08.02.2021. godine najavilo mogućnost provođenja dodatnih dokaza, te je sud bio dužan saslušati prijedlog tužilaštva, te ga potom prihvatiti ili odbiti.
16. Nadalje, prema navodima žalbe tužilaštva, sud je povrijedio i odredbe člana 286. stav 2. ZKP-a BiH, jer sudija nije javno pročitao izreku i priopćio ukratko razloge presude, na koji način prisutni u sudnici i javnost nisu imali priliku čuti za koju radnju

su optuženi oslobođeni, čime je povrijeđeno načelo javnosti, što nesumnjivo predstavlja bitnu povredu krivičnog postupka iz člana 297. stav 2. ZKP-a BiH

17. U dijelu žalbe koji se odnosi na pogrešno utvrđeno činjenično stanje, tužilaštvo je navelo da sud pogrešno identifikuje samo Mirelu Bubalo i Aminu Obranović kao oštećene, pošto se to odnosi na štetu stvaranja opće građanske nesigurnosti svakog anonimnog prijavitelja korupcije, te na ovaj način sud nije odlučio o predmetnoj optužnici.

(ii) Odluka Apelacionog vijeća

18. Suprotno navodima žalbe tužilaštva kojim se ukazuje na nerazumljivost izreke presude, te protivrječnost između izreke i obrazloženja (jer prema navodima žalbe sudija je obrazložio da opisana radnja nije krivično djelo, a istovremeno oslobađa optužene jer nema dokaza da je počinjeno djelo), Apelaciono vijeće smatra da tužilaštvo, osim paušalnog navođenja, žalbom nije konkretizovalo postojanje bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 297. stav 1. tačka k) ZKP-a BiH.
19. Naime, o ovoj bitnoj povredi odredaba krivičnog postupka može se govoriti onda kada prvostepena presuda kao formalni pravni akt sadrži određene nedostatke u izreci ili obrazloženju, a koji su po svojoj prirodi takvi da onemogućavaju ispitivanje njene zakonitosti i pravilnosti. Analizom žalbenih prigovora Tužilaštva BiH po ovom žalbenom osnovu prvenstveno se uočava da žalba nije konkretno ukazala u kojem dijelu je pobijana presuda nerazumljiva, jer se samo u slučaju nerazumljivosti izreke presude može govoriti o postojanju bitne povrede odredaba krivičnog postupka. Dakle, presuda je nerazumljiva samo ukoliko postoje manjkavosti u izreci presude na način da činjenični opis djela izreke presude nije u potpunosti jasan i određen, te da ne sadrži sve odlučne činjenice i okolnosti koje predstavljaju bitne elemente krivičnog djela. Drugim riječima kazano, navedena bitna povreda odredaba krivičnog postupka (u pogledu nerazumljivosti) se isključivo odnosi na izreku, tako da su navodi tužilaštva koji ukazuju na ovu bitnu povredu neosnovani, budući da nisu utvrđene bilo kakve manjkavosti u pogledu izreke presude, uz napomenu da će ovo vijeće osvrst na način objavljivanja prvostepene presude dati u nastavku obrazloženja ove presude (u dijelu kojim se obrazlažu navodi žalbe Tužilaštva BiH o bitnim povredama odredaba krivičnog postupka iz člana 297. stav 2. ZKP-a BiH).
20. Nadalje, kada je u pitanju protivrječenost, Apelaciono vijeće ističe da se protivrječnosti između izreke i razloga presude odnose isključivo na odlučne činjenice i samo pod tim uslovom, ako takve protivrječnosti postoje, to predstavlja bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 297. stav 1. tačka k) ZKP-a BiH.
21. U konkretnom slučaju, tužilaštvo postojanje ove bitne povrede veže za sam čin izricanja, odnosno javnog saopštavanja prvostepene presude. Međutim, kao što je već navedeno, nerazumljivost i protivrječnost se isključivo odnose na izreku presude, odnosno na razloge o odlučnim činjenicama, iz kojih razloga vijeće smatra

neosnovanim navode žalbe o počinjenju ove bitne povrede. Imajući u vidu navode žalbe, Apelaciono vijeće osvrnut će se i na sam način objavljivanja prvostepene presude. S obzirom da se prilikom objavljivanja presude samo kratko saopštavaju razlozi presude, a tek kasnije detaljnije obrazlažu u pismenom otpravku, ovo vijeće napominje da je uobičajna praksa da se prilikom iznošenja razloga presude, od strane sudije pojedinca ili predsjednika vijeća, iznesu i određena zapažanja koja se odnose na sam provedeni postupak. U konkretnom slučaju, postupajući prvostepeni sudija je nedvosmisleno izrekao presudu kojom se optuženi oslobađaju od optužbe temeljem člana 284. tačka c) ZKP-a BiH (presuda kojom se optuženi oslobađa od optužbe jer nije dokazano da je učinio krivično djelo koje mu se stavlja na teret), a što u cjelosti odgovara i pisanom otpravku presude. Isto tako, kada se uporedi kratko obrazloženje izneseno prilikom izricanja presude, te pisani otpravak presude, ovo vijeće primjećuje da nema suštinske razlike u istima, tj. za ovo vijeće nije sporno da je presuda donesena zbog nedostatka dokaza da su optuženi počinili krivično djelo. Istina, vijeće primjećuje da je postupajući prvostepeni sudija, prilikom usmenog iznošenja razloga presude, naveo *da nije svaka zloupotreba krivično djelo*, ali po ocjeni ovog vijeća, radi se o opasci sudije kojom je upoznavao prisutnu javnost u sudnici o širem pojmu zloupotrebe položaja u smislu zakonske odredbe člana 220. ZKP-a BiH, a slična konstatacija je navedena i u pisanom obrazloženju presude.¹ Međutim, kada se posmatra cjelokupan sadržaj izlaganja prvostepenog sudije, za ovo vijeće nema sumnje da se isti skoncentrisao na analizu dokaza iz kojih je izvučen zaključak o nedokazanosti teze tužilaštva da su optuženi počinili djelo koje im je stavljeno na teret, a što u cjelosti odgovara i pisanom otpravku prvostepene presude, iz kojih razloga ne stoje navodi tužilaštva o postojanju apsolutno bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 297. stav 1. tačka k) ZKP-a BiH.

22. Nadalje, ispitivanjem žalbenih prigovora kojima je ukazivano na postojanje bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 297. stav 2. ZKP BiH, Apelaciono vijeće prvenstveno podsjeća da je za postojanje relativno bitne povrede odredaba krivičnog postupka potrebno da se žalbom ukazuje ne samo na radnje i propuste u kojima se ogleda neprimjenjivanje ili nepravilno primjenjivanje određene odredbe procesnog zakona, nego i da se žalbom ukazuje i u kom smislu i zbog čega je to bilo ili moglo biti od uticaja na zakonito i pravilno donošenje presude. U protivnom, ispitivanje o tome da li je učinjena relativno bitna povreda odredaba krivičnog postupka bi se pretvorilo u ispitivanje po službenoj dužnosti.
23. Naime, relativno bitna povreda prosuđuje se s obzirom na odnos (posljedice) povrede prema zakonitosti i pravilnosti odluke, te je obaveza podnosioca žalbe da dokaže uticaj povrede na koju se poziva na donošenje pravilne i zakonite odluke. Dakle, moguće je zaključiti, da je za razliku od apsolutno bitnih povreda krivičnog postupka, postojanje relativno bitnih povreda faktičko pitanje, što znači da čak i

---

¹ vidjeti str. 10. prvostepene presude

eventualno nepostupanje u skladu sa pojedinim odredbama ZKP-a, ne mora povlačiti za sobom pitanje nepravilnosti i nepravičnosti postupka u cjelini.

24. U tom smislu, navodi žalbe da postupajući sudija nije pitao stranke da li imaju dodatnih dokaznih prijedloga, po ocjeni ovog vijeća, ne ukazuju na počinjenje bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 297. stav 2. ZKP-a BiH. Naime, ovo vijeće primjećuje, nakon što se na ročištu održanom dana 12.02.2021. godine odbrana izjasnila da nema više dokaznih prijedloga, postupajući prvostepeni sudija je pozvao tužioca da iznese završenu riječ, da bi potom postupajući tužilac istakao da sudija nije upitao stranke da li imaju dodatnih dokaza. Međutim, bez obzira na ovaj propust, Apelaciono vijeće primjećuje da ni tužilac prilikom iznošenja ovog prigovora, nije naveo koje bi to dokaze predložio kao dodatne, već se razgovor sa postupajućim sudijom sveo na iznošenje razloga iz kojih tužilac nije u mogućnosti iznijeti završne riječi. Iz tog razloga, tužilac se ne može pozivati na navedenu bitnu povredu odredaba krivičnog postupka, kada očito konkretan prijedlog za izvođenjedodatnih dokaza nije ni iznio. Također, važno je napomenuti da pozivanje žalbe tužilaštva na podnesak od 08.02.2021. godine, u kojem je tužilaštvo navelo mogućnost izvođenja dodatnih dokaza, također ne ukazuju na ovu bitnu povredu postupka, iz razloga što tužilaštvo ni u ovom podnesku nije konkretno nagovijestilo koje dopunske prijedloge predlaže, već je samo istaknuta mogućnost izvođenja dokaza nakon analize prispjele dokumentacije, kao rezultata finansijske istrage koja se vodila u okviru ovog predmeta². U tom smislu, Apelaciono vijeće prvenstveno primjećuje da ni u izjavljenoj žalbi tužilaštvo nije navelo koje konkretne dokaze je namjeravalo predložiti, a koji bi eventualno bili od značaja za donošenje odluke. Pri tome, s obzirom da tužilaštvo u svom podnesku od 08.02.2021. godine spominje rezultate finansijske istrage, a u konkretnom slučaju istraga je okončana podizanjem optužnice, to je tužilac optužnicom trebao sublimirati rezultate istrage. Isto tako, važno je napomenuti da optuženim nisu stavljene optužnicom na teret bilo kakve finansijske zloupotrebe, pa se opravdano postavlja pitanje koje bi se okolnosti dokazivale ovim dokazima, odnosno postavlja se pitanje relevantnosti takvih dokaza, tako da se žalba tužilaštva i u ovom dijelu odbija kao neosnovana.
25. Također, Apelaciono vijeće smatra da prvostepeni sud nije počinio ovu bitnu povredu postupka niti iz razloga što nije pročitana izreka presude i time povrijeđeno načelo javnosti (kako to žalba ističe). Istina, odredba člana 286. stav 2. propisuje da će sud pročitati izreku, ali, kako je to prethodno navedeno, svaka povreda odredbi ZKP-a BiH ne povlači i pitanje bitne povrede odredaba krivičnog postupka. Pri tome, u konkretnom slučaju tužilac nije naveo uticaj takvog ponašanja postupajućeg sudije na zakonitost i pravilnost presude, a što je tužilac bio u obavezi prilikom ukazivanja na ovu bitnu povredu, već samo ističe povredu načela javnosti. Analizom prigovora iznesenih u ovom kontekstu, Apelaciono vijeće primjećuje da se istima zapravo izražava nezadovoljstvo postupanjem postupajućeg prvostepenog sudije, s tim da žalbom nije ukazano da su radnje i propusti u kojima se ogleda

---

² podnesak Tužilaštva BiH broj T 20 0 KTK 0019328 20 od 08.02.2021. godine

neprimjenjivanje ili nepravilno primjenjivanje određene odredbe procesnog zakona bile ili mogle biti od utjecaja na zakonito i pravilno donošenje presude. Upućivanje samo na povredu načela javnosti onako kako to žalba ističe, nije moglo biti od utjecaja na pravilno i zakonito donošenje presude, tim prije što nije sporno da je u izvorniku presude detaljno dat opis djela za koja su navedena lica optužena (a što je Apelaciono vijeće provjerilo uvidom u izvornik presude), tako da se jasno vidi za koje su radnje optuženi oslobođeni, a što u suštini čini osnovni žalbeni prigovor. Prema tome, iz svih naprijed navedenih razloga, žalba tužilaštva se i u ovom kontekstu odbija kao neosnovana.

26. Što se tiče navoda žalbe tužilaštva da sud nije odlučio o optužnici, a koji žalbeni prigovor je izjavljen u dijelu žalbe koji se odnosi na pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje, ovo vijeće je navedeni prigovor ispitalo u kontekstu bitnih povreda odredaba krivičnog postupka, jer je neodlučivanje o optužnici propisano kao bitna povreda postupka iz člana 297. stav 1. tačka h) ZKP-a BiH. Međutim, važno je napomenuti da predmet optužbe sud može riješiti samo izrekom presude, a da li je to učinio ocjenjuje se na osnovu objektivnog kriterijuma i to tako što se jednostavno porede činjenični opis djela iz podnesene, odnosno na glavnom pretresu izmijenjene optužbe i donesene presude. U konkretnom slučaju, činjenični opis izreke presude u cjelosti odgovara opisu djela iz potvrđene optužnice, tj isti su identični, iz kojih razloga se ne može govoriti o ovoj bitnoj povredi postupka na način kako se ukazuje žalbom tužilaštva, pa je žalba i u ovom dijelu odbijena kao neosnovana.

B) POGREŠNO ILI NEPOTPUNO UTVRĐENO ČINJENIČNO STANJE

(i) Navodi žalbe Tužilaštva Bosne i Hercegovine

27. Tužilaštvo u svojoj žalbi ističe da je Sud donio neobjašnjivu odluku o nenaslušanju svjedoka Selimović Nusreta i Čerkez Džeme, iako se ni odbrana tim saslušanjima nije protivila. Prema navodima žalbe, svjedočenja pomenutih svjedoka odnose se na samo izvršenje krivičnog djela, subjektivni odnos počinitelaca prema krivičnom djelu, te u potpunosti potkrjepljuju optužnicu, a da je sud, iako ne zna sadržaj iste, bez objašnjenja ovaj prijedlog odbio. Ocjena dokaza nerelevantnim bez da su isti prethodno izvedeni je po navodima tužilaštva u potpunosti nezakonita i onemogućuje tužilaštvo da dokaže postojanje djela. U žalbi se dalje navodi kako je pitanje "Kako bi to komesar policije mogao znati?" koje je sudac postavio tužiocu pitanje koje se može postaviti samo svjedoku. Također tužilaštvo navodi da je izjava sudije u kojoj kaže kako ga zanima samo saslušanje Mirele Bubalo zadiranje u pravo tužilaštva da odredi redosljed izvođenja dokaza, tj. zadiranje u nadležnost tužilaštva. Do tog momenta, kako navodi žalba, pomenuti svjedok Mirela Bubalo nije ni spomenuta, te se u tome ogleda uticaj medijskih pisanja na sudiju.

28. Tužilaštu je sporno i to što je sud svoju odluku zasnovao na iskazima svjedoka Trifka Buhe i Međedović Ibrahima, a oni su, kako tužilaštvo u žalbi navodi, u podređenom položaju prema prvooptuženom, koji je njihov pretpostavljeni i koji kako kažu može direktno uticati na njihovu sudbinu. Sporno je i to što je sud bez da je prikupio saznanja o tome da li zaista postoji tajna operacija, olako odlučio da vjeruje svjedocima Trifku Buhi i Međedović Ibrahimu, a u potpunosti su zanemareni iskazi Bevande Damira i Bubalo Mirele, kao i podnesak OSA-e BiH, kojim se pribavlja nešto što OSA ne može pribavljati. Uz sve navedeno Sud donosi zaključak da OSA pribavljeni dokaz nije morala uništiti, iako je svjedok Damir Bevanda jasno rekao da su nakon preduzetih radnji koje su imale za cilj da se otkrije ko je podnosilac anonimne prijave došli do saznanja da se ne radi o pripadniku OSA-e BiH, što znači da je pribavljeni podatak automatski trebao biti uništen.
29. Tužilaštvu je sporna i procjena suda da Mirela Bubalo i Amina Obranović nisu oštećene jer nisu podnosioci anonimne prijave nego posrednici u podnošenju iste. Tužilaštvo tvrdi da je nezakonitim skidanjem video snimaka iz pošte razotkriven njihov identitet, te da ih to čini oštećenima. Sud je tako, kako navode, prema njima zanemario opću građansku nesigurnosti svakog anonimnog prijavitelja korupcije zbog otkrivanja identiteta i ličnih podataka građana, a šteta se u slučaju dviju svjedokinja ogleda u ugrožavanju njihovog duševnog mira.
30. Također, prema navodima žalbe, sud je potencirao da subjektivni odnos počinioca prema djelu u optužnici nije opisan. Suprotno tome, tužilaštvo tvrdi kako se elementi bića krivičnog djela tradicionalno navode opisno i da nije uobičajeno u činjenični opis unostiti pravne opise. Utvrđivanje podnosioca anonimne krivične prijave je kako kažu činjenica iz koje je jasno vidljiv subjektivni odnos počinioca prema izvršenom djelu, kao i njegov umišljaj. U žalbi se dalje navodi da je Pekić iskoristio svoj službeni položaj, u korist Mehmedagića i tako prekršio odredbe Zakona o Obavještajno-sigurnosnoj agenciji BiH, tj. zanemaren je karakter krivičnih djela u pogledu kojih OSA BiH postupa iz člana 5. Zakona o Obavještajno-sigurnosnoj agenciji BiH. Mehmedagić je, kako se navodi u žalbi, svojim postupcima interes službe podredio vlastitom interesu. Uz sve to tužilaštvo u žalbi navodi da je u ovom slučaju došlo do namjernog nanošenja štete drugom, jer anonimni podnosilac krivične prijave ima zakonsko pravo na anonimnost, koja mu je u ovom slučaju narušena. Umišljaj je, kako navodi tužilaštvo u žalbi, očigledan jer direktor Obavještajno-sigurnosne agencije, Osman Mehmedagić, zna svoja ovlaštenja i zna da otkrivanje podnosioca anonimne prijave ne spada u ista, a ipak poduzima opisane radnje i prihvata njihove posljedice. Tužilaštvo ističe da je izbjegavanjem da se izreka presude pročitana došlo do povrede načela javnosti, tj. javnost je upoznata samo sa stavom Suda a ne i sa razlogom zbog kojeg su optuženi oslobođeni.
31. U dijelu žalbe pod naslovom "Analiza natačno utvrđenih činjenica u obrazloženju presude" tužilaštvo ističe da Sud BiH na strani 11. presude navodi izjavu svjedoka Trifka Buhe u kojoj on kaže kako je lično prvi potpisao zahtjev JP BH Pošta za izuzimanje video nadzora, a da je to nakon njega učinio Osman Mehmedagić. Dalje u obrazloženju presude stoji da je svjedok na jasan i uvjerljiv

način objasnio zbog čega je smatrao da se radi o zakonitom postupanju. Također, pod ovim podnaslovom u žalbi stoje navodi iz fus note sa 12. strane presude gdje se citira dr.sc. Gordan Akrapa koji opisuje hibridni rat kao stvaranje afere tamo gdje je objektivno nema, s ciljem unošenja podjela, bavljenja samim sobom, nepovjerenja u sistem i slično, te da je ta okolnost po svjedoku Buhi bila odlučujuća da se preduzme mjera i radnja u cilju otkrivanja identiteta onih koji stoje iza takvih aktivnosti i koji su podnijeli anonimnu krivičnu prijavu. Tužilaštvu je sve predhodno sporno, te navode kako im nije jasno zašto je sud poklonio vjeru svjedoku Trifku Buhi, kada materijalni dokaz Tužilaštva, broj 27 ukazuje na to da svjedok ne govori istinu, jer na navedenom dokazu nema njegovog potpisa, već je jedini potpisnik Mehmedagić Osman. Zbog navedeng Sud je morao dokaz ocijeniti nerelevantnim.

32. U istom odjeljku tužilaštvo navodi da na strani 13. presude sud konstatuje: "da Tužilaštvo BiH ni jednom riječju nije opisalo u optužnici u čemu se sastoji privatni interes prvooptuženog kao motiv za postupanje u sukobu interesa. Privatni interes prvooptuženog morao bi biti jasno opisan i vidljiv, te se razdvojiti od specifičnih interesa Agencije. Prvooptuženi objektivno nije u mogućnosti da se zaštiti i spriječi postupanje nadležnih pravosudnih institucija po anonimnoj krivičnoj prijavi." Tužilaštvo u potpunosti spori prethodni navod suda jer su u optužnici naveli da su Mehmedagić i Pekić zajedno poduzeli operativne radnje sa ciljem utvrđivanja anonimnog svjedoka, prilikom čijeg izvršenja su se vodili vlastitim interesima, a ne interesima službe. Tvrdnja Suda da OSA BiH ne može spriječiti postupanje nadležnih organa je kako navode osporena dokazom tužilaštva iz kojeg je vidljivo da je FMUP krivičnu prijavu protiv Mehmedagića zadržao za sebe i nije je dostavio Tužilaštvu BiH, a svjedok čije je saslušanje spriječio sudija, Selimović Nusret, je trebao svjedočiti da je to od njega tražio sam prvooptuženi. Pitanje privatnog interesa je kako stoji, dokazano činjenicom da je Mehmedagić saznanja do kojih je došao koristio u privatne svrhe, kada je kao građanin podnio krivičnu prijavu. Tužilaštvo u žalbi spori i zaključke iz presude gdje stoji da se treba razdvojiti interes Agencije i lični interes prvooptuženog, na šta Tužilaštvo dodaje da interes pojedinca u svakom slučaju mora biti razdvojen od institucije u kojoj je zaposlen pa makar se radilo i o generalnom direktoru OSA-e. Prvooptuženi je, navode učinio baš to, poistovijetio svoj privatni sa interesom službe.
33. Dalje u žalbi Tužilaštvo navodi da prvooptuženi direktno i svjesno krši odredbe Zakona o sukobu interesa, da bi za sebe osigurao bolji status prijavljenog u krivičnom postupku.
34. Također, Tužilaštvo osporava zaključke sa 15. strane presude, gdje sud navodi da tužilaštvo nije opisalo na koji način su se prvooptuženi i drugooptuženi dogovorili da zajedno izvrše nezakonitu radnju. Argument kojim navedeno osporavaju je činjenica da je Pekić podčinjen Mehmedagiću i da izvršava njegove naloge. Činjenični opis treba ustvrditi međusobni dogovor, a ne mora ga detaljno opisati. Na kraju, tužilaštvo još jednom navodi kako razlog koji je Sud BiH naveo prilikom odbijanja svjedočenja Selimović Nusreta adekvatan i dovoljan, te da je pomenuti svjedok trebao biti saslušan. Presuda je za tužilaštvo potpuno nejasna i proturječna samoj

sebi, te zbog toga Tužilaštvo predlaže da se ista ukine, te da se u ponovljenom postupku otklone počinjenje povrede.

(ii) Odluka Apelacionog vijeća

35. Što se tiče navoda žalbe kojima se osporava procesna odluka prvostepenog suda da se ne saslušaju svjedoci Nusret Selimović i Džemo Čerkez, jer po ocjeni suda isti nisu relevantni, Apelaciono vijeće smatra da tužilaštvo neargumentovano navodi da je takvim postupanjem pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje. Naime, kada je u pitanju ovaj žalbeni osnov, isti se odnosi na osporavanje zaključaka o odlučnim činjenicama na temelju ocjene dokaze, a ne na osporavanje procesnih odluka suda. Međutim, imajući u vidu da je tužilac na više mjesta u žalbi potencirao pitanje procesne odluke o nerelevantnosti pojedinih dokaza, sud će dati kratki osvrt na istu.
36. Naime, ovo vijeće prije svega primjećuje da su, u toku postupka, stranke uživale jednaka prava u smislu predlaganja i izvođenja dokaza, te da je prvostepeni sud omogućio strankama da iznesu svoje prijedloge dokaza. Međutim, prema članu 239. stav 2. ZKP-a BiH dužnost sudije, odnosno predsjednika vijeća je *da se stara za svestrano pretresanje predmeta i otklarnjanje svega što odugovlači postupak, a ne doprinosi razrešenju stvari*, dok je stavom 3. ovog člana propisano *da o prijedlozima stranaka i braniteja odlučuje sudija, odnosno predsjednik vijeća*, iz kojih razloga je prvostepeni sud, sasvim opravdano, nakon što je utvrdio da okolnosti na koje treba da svjedoče svjedoci Čerkez i Selimović nisu relevantne, donio odluku da ne usvoji prijedlog tužioca za njihovim saslušanjem, a što je i po mišljenju Apelacionog vijeća u skladu sa navedenom odredbom zakona, ali i načelima efikasnosti i ekonomičnosti krivičnog postupka. S tim u vezi, imajući u vidu procesnu odluku suda o neprihvatanju prijedloga za saslušanje ovih svjedoka koju je sud detaljno obrazložio³, očigledno se sud rukovodio kvalitetom predloženih dokaza tj. okolnostima o kojima će svjedoci svjedočiti, te je sud pravilno postupio kada je odlučilo da ne sasluša ove svjedoke. Bitno je napomenuti da je sud bio upoznat sa okolnostima na koje su ovi svjedoci trebali svjedočiti, tako da je u tom smislu bio u mogućnosti da procjeni da li su okolnosti na koje su trebali svjedočiti ovi svjedoci od značaja za odlučivanje. U smislu navedenog, Apelaciono vijeće je imalo u vidu i praksu Ustavnog Suda Bosne i Hercegovine prema kojoj, Ustavni sud ukazuje da odredba člana 6. stav 1. tačka d) EKLJP *ne garantuje pravo da svi dokazni prijedlozi budu prihvaćeni*:

Domaći sudovi treba da ocijene prijedloge kcji su im izneseni, kao i značaj dokaza na kcje se optuženi žele pozvati (vidi, inter alia, Evropski sud, Barbera, Messeque i Jabardo protiv Španje, presuda od 6. decembra 1988.

---

³ vidjeti str. 16. prvostepene presude, podnaslov 7.1.

godine, Serija A, brj 146, tačka 68). Institucije Evropske konvencije usvojile su stav da domaći sudovi uživaju diskreciono ovlašćenje da sami odluče da saslušaju svjedoke za koje smatraju da će im pomoći u utvrđivanju istine, odnosno da ocijene da li je nužno da se pozovu predloženi svjedoci ili sprovedu drugi predloženi dokazi, pazeći da se ne naruše smisao i cij prava na pravično suđenje koje obavezuju da se suđenje odvija pod jednakim uslovima i uz jednakost oružja. Član 6 stav 3 Evropske konvencije zahtijeva samo da sud navede razloge zbog kojih je odlučio da ne sprovede predložene dokaze koje je optuženi izričito zahtijevao (vidi, Evropski sud, Vidal protiv Belgije, presuda od 22. aprila 1992. godine, Serija A, brj 235, tačka 34)⁴.

37. Imajući u vidu navedeno, Apelaciono vijeće smatra da je prvostepeni sud sasvim ispravno postupio, kada je, nakon analize dokaznih prijedloga, donio odluku da se se ne prihvati prijedlog za saslušanjem svjedoka Nusreta Selimovića i Džeme Čerkeza. U tom smislu, čak i neprotivljenje odbrane za saslušanjem ovih svjedoka, ne ukazuje na propust suda, jer kao što je to već prethodno navedeno, jedino je sud u poziciji, tj. ovlašten da vrši procjenu da li su predloženi dokazi relevantni za odlučivanje, iz kojih razloga je žalba tužilaštva odbijena i u ovom dijelu.
38. Također, ne stoje niti navodi žalbe tužilaštva da je sud mijenjao redoslijed izvođenja dokaza, jer takva situacija može postojati samo ukoliko se napravi izuzetak u odnosu na način izvođenja dokaza propisan članom 261. stav 2. ZKP-a BiH. Međutim, u konkretnom slučaju, radilo se o izvođenju dokaza po prijedlogu tužilaštva, pri čemu se sud, kako je prethodno obrazloženo, prilikom procjene prijedloga, koristio ovlaštenjem iz člana 239. stav 2. i 3 ZKP-a BiH, te je na taj način razdvajao relevantne od nerelevantnih dokaza i tako onemogućavao bespotrebno odugovlačenje postupka.
39. Što se tiče navoda žalbe prema kojima tužilaštvo ističe da je sud, u kontekstu odluke o provođenju pojedinih dokaza tužilaštva, podlegao sadržaju pojedinih medijskih objava, Apelaciono vijeće iste smatra paušalnim. Naime, suprotno navodima žalbe Tužilaštva BiH, postupajući prvostepeni sudija je imao na raspolaganju potvrđenu optužnicu Tužilaštva BiH, te je isti očito bio dobro upoznat sa sadržajem ove optuženice i to posebno sa predloženim dokazima i rezultatima istrage, a na osnovu kojih je moguće donijeti odluku o bitnosti pojedinih dokaza za odlučivanje.
40. Nadalje, kada su u pitanju navodi žalbe kojima se osporavaju iskazi svjedoka Trifka Buhe i Ibrahima Međedovića, jer su prema navodima žalbe ovi svjedoci podređeni optuženom, Apelaciono vijeće primjećuje da su navedeni svjedoci (kao i svi drugi saslušani svjedoci), zapravo svjedoci koje je predložilo Tužilaštvo BiH, pri čemu u toku postupka postupajući tužilac nije prigovarao iskazima ovih svjedoka, niti je istima predočavao bilo kakve dokaze koji su u suprotnosti sa njihovim iskazima na

---

⁴ vidjeti Odluku Ustavnog suda broj AP-2126/16 od 23.04.2018. godine, str. 17. paragraf 35.

glavnom pretresu, te na taj način dovodio u pitanje njihov kredibilitet. Također, činjenica da je optuženi Mehmedagić nadređen ovim svjedocima, svakako je bila poznata tužiocu, ali tužilaštvo tokom postupka nije iznijelo bilo kakve dokaze, niti je uopće dokazivalo, da je optuženi zloupotreblljavo taj odnos nadređenosti na način da je uticao na iskaze ovih svjedoka, iz kojeg razloga, ovo vijeće nije našlo osnovanim prethodno navedene žalbene navode tužilaštva.

41. Suprotno navodima žalbe, Apelaciono vijeće smatra da je prvostepeni sud dao sasvim jasno i dovoljno obrazloženje da optuženi Mehmedagić, radnje koje su mu stavljene na teret, nije poduzeo u privatnom interesu, odnosno suprotno interesima službe. U tom smislu, prvostepeni sud je ispravno imao u vidu odredbu člana 27. Zakona o Obavještajno sigurnosnoj agenciji, kojom su propisana prava i dužnosti direktora Agencije. U smislu navedene zakonske odredbe, prvostepeni sud je istu pravilno doveo u vezu sa iskazima svjedoka Ibrahima Međedovića i Trifka Buhe, a koji su svjedočili na okolnost provođenja operacije, kojom prilikom su isti potvrdili da su sa navedenom operacijom bili upoznati, te da je ista bila od obavještajnog značaja, pri čemu njihovi iskazi na te okolnosti u toku postupka nisu dovedeni u pitanje. Važno je napomenuti da su navedeni svjedoci saslušani na prijedlog Tužilaštva Bosne i Hercegovine, te da tužilaštvo tokom prvostepenog postupka nije osporavalo bilo koji od navedenih iskaza, a posebno u kontekstu njihovih izjava o postojanju operacije od interesa za službu, a koja je obuhvatala i izuzimanje video nadzora. Dakle, ovi svjedoci su govorili o širem aspektu ove operacije, a jedna od radnji u sklopu te operacije bila je i izuzimanje video snimka sa video nadzora iz poslovnice BH Pošte, pri čemu tužilaštvo nije dovelo u pitanje njihovo svjedočenje, a ni zaključke suda da se radilo o legitimnoj operaciji širih razmjera, koja je započela prije izuzimanja video snimka iz BH pošte, te nastavljena i nakon njegovog izuzimanja, a o čemu je bilo poznato više osoba unutar OSA-e, uključujući i visokorangirane službenike, koji su upravo bili zaduženi za sprovođenje te operacije. Upravo prethodno navedeno postupanje OSA-e, gdje su očitto angažovani širi kapaciteti ove agencije u odnosu na navod tužilaštva, osporava tezu tužilaštva da su se optuženi Mehmedagić i Pekić rukovodili isključivo ličnim i privatnim interesima optuženog Mehmedagića. U tom smislu, ne stoje niti navodi žalbe tužilaštva da je odbrana imala mogućnost da dokazuje postojanje operacije, te Apelaciono vijeće ponovo ističe, da je sud zaključke o postojanju ove operacije zasnovao na iskazima svjedoka tužilaštva, koji su vrlo detaljno iznijeli svoja saznanja o sprovođenju operacije, što je odbrani očitto išlo u prilog, a s obzirom da svjedočenje navedenih svjedoka ni sam tužilac nije osporavao, sud je sasvim ispravno izveo zaključak o postojanju navedene operacije od interesa za službu i sigurnost države.
42. Isto tako, tužilaštvo osporavajući kredibilitet svjedoka Buhe i Međedovića, insistira na iskazu svjedoka Damira Bevande, ali propušta u žalbi navesti konkretne protivrječnosti u iskazima ovih svjedoka koji bi išli u prilog tezi tužilaštva o nekredibilnosti svjedoka Buhe i Međedovića. To posebno ako se ima u vidu da je svjedok Bevanda svjedočio uglavnom o zakonskom okviru rada OSA-e, pri čemu ovaj svjedok nije imao saznanja o sprovođenju operacije i načinu izuzimanja

predmetnog video snimka iz poslovnice BH Pošte, o čemu su svjedočili svjedoci Buha i Međedović, a što je i predmet ovog postupka. Stoga, ne stoje navodi tužilaštva da se radilo o suprotnim iskazima svjedoka koji dovode u pitanje pouzdanost svjedočenja svjedoka Buhe i Međedovića, jer je očito da su isti svjedočili na potpuno različite okolnosti u odnosu na svjedočenje svjedoka Bevande. Čak šta više, iskazi svjedoka Buhe i Međedovića su se nadovezali na iskaze svjedoka Bevande u pogledu načina rada i hijerarhijskih odnosa unutar agencije, koji je o tome uopćeno govorio, dok su svjedoci Buha i Međedović govorili o aktivnostima u pogledu sprovođenja konkretne operacije, a kojom je bilo obuhvaćeno izuzimanje predmetnog video snimka iz poslovnice BH pošte.

43. Pouzdanost svjedočenja svjedoka Buhe nije dovedena u pitanje niti pozivanjem žalbe tužilaštva na na dokaz DT-8⁵ za koji je nesporno utvrđeno da je potpisan od strane optuženog Mehmedagića, tako da navod žalbe tužilaštva BiH da svjedok Buha nije govorio istinu kada je izjavio da je supotpisnik ovog akta, sam po sebi nije dovoljan da bi sud mogao izvući zaključak o nepouzdanosti njegovog svjedočenja. Naime, u pogledu sačinjavanja ovog akta, svjedok je pojasnio da je on podnio zahtjev prema BH pošti, navodeći da on to ne potpisuje direktno, već potpisuje saglasnost za taj zahtjev, pri čemu takve akte u eksternoj komunikaciji, prema drugim institucijama, potpisuje direktor OSA-e. Dakle, kada se pažljivo analizira iskaz ovog svjedoka u ovom pogledu, isti je svjedočio o internoj proceduri sačinjavanja akta, te putu koji jedan akt prođe od momenta njegovog sačinjavanja do potpisa od strane direktora OSA-e, te daljem putu prema adresiranoj instituciji. Pri tome, vrlo je važno napomenuti, da u toku ispitivanja svjedoka Buhe, istom nije predočavan ovaj akt OSA-e kako bi mogao da pojasniti moguće kontradiktornosti.
44. Nadalje, što se tiče navoda žalbe da je i sud mogao pribaviti dokaze kojim će potkrijepiti zaključak o postojanju operacije, Apelaciono vijeće ističe da prema članu 261. stav 2. tačke a-d) ZKP-a BiH dokazi se provode po prijedlozima stranaka, dok prema tački e) ovog člana sud može naložiti izvođenja dokaza, ali samo u cilju razrješavanja, tj. otklanjanja spornih pitanja koja su se pojavila u toku postupka, a što tokom prvostepenog postupka nije bio slučaj, jer tvrdnje svjedoka o postojanju operacije nisu dovedene u pitanje, iz kojeg razloga i nije postojala obaveza suda za nalažanjem izvođenja drugih dokaza. Dakle, u pravilu, izvođenje dokaza u toku postupka iniciraju stranke, tako da sudu stoji na raspolaganju diskreciono pravo da procjeni da li ima potrebe da se razjašnjavaju pojedine okolnosti, ali ne i obaveza da se koristi tim pravom. U konkretnom slučaju, a kao što je to prethodno navedeno, svi svjedoci su saslušani na prijedlog tužioca, a tužilac, na kome je teret dokazivanja, niti jednom u toku postupka nije iznio bilo kakve okolnosti kojima pobija iskaze svjedoka, tako da sud nije imao bilo kakvu dodatnu obavezu provjere pouzdanosti svjedočenja ovih svjedoka.

---

⁵ Informacija Obavještajno sigurnosne agencije BiH, Kabinet generalnog direktora broj: 01-31781/20 od 28.08.2020. godine

45. Također, uzimajući u obzir prethodno navedeno, za Apelaciono vijeće nisu sporni niti zaključci prvostepenog suda o nepostojanju dokaza da je radnjom izuzimanja ostvarena korist za optuženog Mehmedagića, odnosno da je drugom nanesena šteta. Prema zakonskoj definicije krivičnog djela Zloupotreba položaja ili ovlaštenja iz člana 220. stav 1. KZ-a BiH učinilac treba da je svjestan da iskorištava svoj službeni položaj, prekoračuje svoje ovlaštenje ili da ne vrši svoju službenu dužnost, kao i toga da na taj način pribavlja za sebe ili drugoga kakvu korist, drugom nanosi kakvu štetu ili teže povređuje prava drugog. Za postojanje djela je potrebno da je korist pribavljena, odnosno da je šteta ili teža povreda prava drugog nastupila. Međutim, imajući u vidu, a kako je to prethodno obrazloženo, da je nesporno utvrđeno da se radilo o mnogo široj operaciji, provođenoj u interesu službe, u cilju zaštite interesa Bosne i Hercegovine, očito je ta operacija prevazilazila privatne interese optuženog, iz kojeg razloga nije moguće utvrditi da je optuženi postupao u sukobu interesa i da je imao namjeru ostvariti korist na način kako je to navedeno u optužnici tužilaštva.
46. Pored toga, suprotno navodima tužilaštva, Apelaciono vijeće također dijeli stav prvostepenog suda u pogledu izostanka štetnih posljedice, jer su svjedokinje Mirela Bubalo i Amina Ohranović, same izjavile da nisu autori krivične prijave, odnosno da su iste samo posredovale u predaji navedene krivične prijave za druga lica, pri čemu je svjedokinja Ohranović navela da smatra da je zloupotreljena u konkretnom slučaju. Također, navod žalbe tužilaštva, da su optuženi uzrokovali stvaranje opće nesigurnosti i narušavanje duševnog mira svakog anonimnog prijavitelja korupcije, sam po sebi nije dovoljan da bi sud mogao izvući zaključak o štetnim posljedicama, jer je ovako opisana posljedica preširoko postavljena, tj nije konkretizovana na način da tačno ukazuje na konkretnu materijalnu ili nematerijalnu štetu, odnosno težu povredu prava, a što je bilo obaveza tužioca u smislu definicije krivičnog djela Zloupotreba položaja ili ovlaštenja iz člana 220. stav 1. KZ-a BiH.
47. Kada su u pitanju navodi žalbe koji se odnose na propuštanje obaveza uništavanja pribavljenih informacija, Apelaciono vijeće se, kao i prvostepeno, prevashodno rukovodilo izjavama svjedoka Buhe i Međedovića koji su objasnili da je operacija i dalje u toku, a kako je utvrđeno da se radi o podacima značajnim za službu, u cilju zaštite interesa Bosne i Hercegovine, sprovođenje te operacije svakako spada u nadležnost OSA-e, te po ocjeni i ovog vijeća nema mjesta primjeni odredbe člana 89. Zakona o OSA-i (koja nalaže obavezu uništavanja informacija koje ne spadaju u nadležnost agencije).
48. Na kraju, kada su u pitanju radnje optuženog Pekića, Apelaciono vijeće dijeli stav prvostepenog suda da, prije svega, nije opisano na koji način su optuženi Mehmedagić i Pekić postigli dogovor, a zatim nije ni dokazano postojanje bilo kakvog dogovora između ovih optuženih. Analizom žalbe tužilaštva, proizilazi da tužilaštvo tezu o međusobnom dogovoru gradi na činjenici da su optuženi zaposleni u istoj Agenciji, pri čemu je optuženi Mehmedagić nadređen optuženom Pekiću. Međutim, nesporne činjenice da su optuženi zaposlenici iste institucije i da postoji odnos nadređenosti i podređenost same za sebe nisu dovoljne da bi sud, bez drugih konkretnih dokaza, izveo zaključak da postoji dogovor o izvršenju

inkriminisane radnje. Također, svjedoci Trifko Buha, Ibrahim Međedović i Sakib Vuković su pojasnili da je optuženi Pekić zadužen za tehnički dio posla, da prenese određeni materijal, te da on i ne mora znati o čemu se konkretno radi, iz kojeg razloga ni ovo vijeće nije moglo izvući drugačiji zaključak u pogledu odgovornosti ovog optuženog u pogledu inkriminisanog događaja.

49. Iz naprijed navedenih razloga, na osnovu člana 310. ZKP BiH, u vezi sa članom 313. istog zakona, vijeće Apelacionog odjeljenja je donijelo odluku kao u izreci presude.

ZAPISNIČAR:

Pravni savjetnik-asistent

Nedim Muminović

PREDSJEDNIK VIJEĆA

SUDIJA

Staniša Gluhajić

POUKA O PRAVNOM LIJEKU: Protiv ove presude žalba nije dopuštena.